

mona kasten

nova prilika

Prevela s nemačkog
Dušica Milojković

■ Laguna ■

Naslov originala

Mona Kasten

BEGIN AGAIN

Copyright © by Bastei Lübbe AG, Köln

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Kristijanu, mojoj najvećoj podršci

Nova prilika, plej-lista

Brain – Banks
Waiting Game – Banks
Feel Real – Deptford Goth
Meet You There – Busted
Can't Break Thru – Busted
Strong – One Direction
Right Now – One Direction
Ocean Avenue – Yellowcard
Breathing – Yellowcard
Irresistible – Fall Out Boy
The Kids Aren't Alright – Fall Out Boy
Fourth Of July – Fall Out Boy
I Wish You Would – Taylor Swift
New Romantics – Taylor Swift
Red – Taylor Swift
Fearless – Taylor Swift
A Beautiful Lie – Thirty Seconds To Mars
Attack – Thirty Seconds To Mars
Jealous – Nick Jonas
Where Are Ü Now – Jack Ü, Skrillex, Diplo, Justin Bieber

Poglavlje I

Vajt

Gledala sam u zvonce na vratima. Glave nagnute na stranu, podigla sam prst, ali zatim sam zastala i u posljednjem trenutku ga ponovo povukla. Čvrsto sam stisla usne i stegla šaku u pesnicu, dok sam u mislima još jednom prizivala zbivanja iz proteklih dana.

Višenedeljne svađe s roditeljima, 1.079 milja i dvadesetochasovna vožnja automobilom ostali su za mnom. U Vudshil sam stigla još prekjuče i otada sam dve noći provela u oronulom hostelu, a samo pre nekoliko sati malo je nedostajalo da se prosto okrenem i vratim se. Sada mi je u glavi bilo mnogo bistrije. Uspela sam. Stvarno sam ovde. Pri čemu je moj dolazak nedvosmisleno protekao drugačije nego što sam zamišljala. Naravno da sam svoj novi zavičaj već gledala iz daljine. Brda Oregona, šume i univerzitetsko naselje poznavala sam s interneta. Juče su na fakultetu držali uvodna predavanja za prvi semestar, a danas sam počela da obilazim stanove koje sam na internetu prethodno pronašla. Naizgled uzalud jer su dosada svi bili apsolutno neodgovarajući. Ali ipak sam najzad bila u Oregonu.

Sloboda.

To je jedina misao koja me je održavala tokom proteklih meseci. Najzad ću moći da izgradim svoj sopstveni život, da radim ono što hoću i ne radim ono što neću. Proteklih devetnaest godina bilo je tako prokleta skućeno. Ponekad sam se osećala poput ptice koju samo na nekoliko minuta tokom dana puštaju iz kaveza da bi izvela malo naučenih trikova. Ako se naučenim trikovima može nazvati to da lepo izgledaš na zabavama, da se ljubazno smeškaš i da ćaskaš s nepoznatim ljudima, moglo bi da se kaže da sam u tome prilično vešta. Ili pak da sam prilično ograničena ptičica.

Spoljni izgled i privid kod mojih roditelja su uvek bili na prvom mestu. Imala sam elegantnu frizuru s izvučenim pramenovima i nosila najbolje skrojenu firmiranu odeću – a savršenim osmehom koji ide uz to vladala sam kao pritiskom na dugme. Uvek sam morala da budem savršena – bar spolja gledano. Zbog toga je moja prva aktivnost kao studentkinje koledža, osim što sam spakovala nekoliko kartonskih kutija, bila da odem u najbliži frizerski salon i da odsečem i ofarbam svoju do tada dugu plavu kosu. Sada su mi obrazi bili okruženi smeđim pramenovima. Prvi put nakon više godina nosila sam svoje prirodne kovrdže – nešto što moja majka najdublje nije odobravala. Mrzela je to što sam ih nasledila od tate.

Godinama me je svake četiri nedelje vukla u neki od onih elitnih frizerskih salona u kojima te popreko gledaju već ako imaš izrastak veći od pola santimetra. Insistirala je da mi kosu ofarbaju u boju meda kako bi najbolje do izražaja došla neobična boja mojih očiju – mešavina zelene i sive. Još kao devojčica ujutro sam morala da ustajem ranije i da se mučim s peglom za kosu kako bih ispravila svoje prirodne kovrdže i kako bi mi kosa svilenkasto padala oko lica. S

time je najzad gotovo. Nikada više neću dopustiti da iko – a ponajmanje moja majka – kontroliše koju ću prokletu boju kose i frizuru nositi! Svaki put kad bi mi pramenje moje nove frizure, koja je sada sezala samo negde do pola vrata, zagolicalo po obrazima, to bi me podsetilo na novostečenu slobodu. Frizura je takoreći bila prvi korak u tom pravcu, i mada možda deluje glupo: osećala sam se kao nova osoba.

To mi, međutim, još nije mnogo pomoglo u traženju stana. Za mesto u studentskom domu nisam se ni prijavila. Nisam osećala baš neku veliku želju da se jednog dana probudim i da ugledam majku kako mi stoji u sobi i sve odmerava mršteći se i nabirajući nos. Već i zato sam radije krenula u potragu za nekom studentskom stambenom zajednicom u blizini fakulteta – jer sam se makar nadala da me tu ne bi baš tako brzo pronašla. Ali zakomplikovalo se, što ću u narednih dan i po biti prinuđena da i sama zaključim.

Ako ostavimo po strani to da sam našla samo mali broj soba koje su bile slobodne od dana kada sam morala da oslobodim krevet u hostelu, svi stanovi do jednog bili su totalna propast.

U prvom stanu koji sam posetila, moj potencijalni sustanar bio je više zainteresovan koju veličinu brushaltera nosim nego da li imam loših navika. Još se naježim kad pomislim na tog perverznojaka. Tek nešto malo bolja bila je mlada majka koja je oko sebe širila prodorni miris duvana, a ja sam joj bila potrebna ne samo kao sustanarka već pre svega kao bebisiterka. U stanu broj šest bio je par koji već prilikom prve posete nije oklevao da se dohvati preda mnom, a svi ostali stanovi bili su ili prljavi ili buđavi. Nemam pojma zašto, ali zamišljala sam da je smeštaj lakše pronaći. Verovatno mi je upravo zato toliko teško palo da pozvonim na vrata poslednjeg stana. Slova na tablici s

prezimenom vlasnika bila su osvetljena iznutra i bukvalno su mi se urezivala u mrežnjaču.

Vajt

To mi je bila poslednja prilika. Drugi stanovi nisu se nudili. Ako ne budem mogla ovde da se uselim početkom iduće nedelje, ostaću na ulici. Naprosto, na početku semestra sve je bilo izdato. Sve, bez izuzetka. A pored toga su i cene sve više rasle. Dve noći u dvokrevetnoj sobi u hostelu već su me koštale pola bogatstva. Na računu sam, doduše, imala popriličnu sumu, ali taj novac zapravo nije bio namenjen za iznajmljivanje otrcane sobe s jedanaest cimera i polno mešovitim grupnim tuširanjem.

Ovaj stan mi je bio hitno potreban, a ako ga ne dobijem, verovatno ću za početak studija, htela – ne htela, morati da potražim neku klupu u parku, ili da spavam u svom maleckom automobilu. Ni u kom slučaju nisam htela da se vratim u Denver. Mogućnost da odustanem naprosto nije postojala. Naći ću sebi ovde novi dom, pa šta košta da košta, a ako nekoliko noći budem morala da prespavam pod vedrim nebom, šta mari. Samo da ne moram da se vratim u Denver.

Duboko sam udahnula i pritisla zvonce. Dok sam čekala da se vrata otvore, pustila sam da mi topli večernji vazduh pokulja u pluća. Gotovo uopšte nisam osećala pritisak koji mi se nagomilao u grudima.

Jedan, dva, tri, četiri, pet...

Brojala sam u tišini, čvrsto zatvorivši oči.

Na kraju se napokon začulo zujanje mehanizma za otvaranje vrata, a ja sam poslednji put duboko udahnula i uspravila se pred vratima.

Gospodin K. Vajt – ime mu još nisam znala – spomenuo je u mejlu da mu se stan nalazi na drugom spratu, s leve strane. Još pre no što sam kročila na stepenište, čula

sam kako se iznad mene otvaraju vrata, a ubrzo zatim i prigušeno mrmljanje, koje je postajalo sve jasnije što sam se više penjala.

„Imaš moj broj“, šaputao je ženski glas.

On se nakašljao.

„Znaš da ja...“

„Ništa obavezujuće, znam, znam. To si mi nedvosmisleno objasnio.“

Sledećeg trenutka začula sam sumnjiv, mljackavi zvuk. Načuljila sam uši. Bila sam prilično sigurna da se tu neko upravo privatava. Pre nego što sam stigla da se obazrem, koraci sa stepeništa došli su mi u susret. Nisam ni primetila da sam zastala, a sada, dok sam se polako penjala, stepenicu po stepenicu, pogled mi je pao na moje nokte na nožnim prstima premazane plavim lakom i srebrne sandale s kaišićima. Jedan od malobrojnih skupih komada odeće i obuće koje sam ponela. Za nekoliko stvari bila sam vezana više nego što sam htela da priznam.

Odmah iznad mene začuo se tih uzdah, pa sam podigla glavu. U prolazu sam odmerila devojkicu, koja je sasvim sigurno dolazila iz onog stana koji sam išla da pogledam. Nije me ni pogledala, već je s blaženim, sanjalačkim osmehom projurila kraj mene. Sudeći po njenim rumenim obrazima i raščupanoj kosi, još do maločas bavila se nečim *sasvim* drugim.

O, čoveče.

Namrštenog čela prešla sam poslednjih nekoliko stepenika. Gospodina Vajta nigde nije bilo. S oklevanjem sam prošla kraj kućnih vrata, obazirući se levo i desno. Na levom kraju hodnika vrata su bila malo odškrinuta. Mora da je to moj stan.

Gurnula sam vrata i neodlučno zastala na pragu.

Hodnik je bio uredan, a mogla sam da vidim i gardero-
bu u kojoj je visilo samo nekoliko jakni. Ispod njih stajale
su različite patike, par visokih čizama i planinarske čizme.
Podigla sam obrve u znak priznanja. Ova zbirka obuće sve-
dočila je o različitim interesovanjima. Usudila sam se da
pređem prag i kročim u uski hodnik. Kad sam ugledala
svetli laminat, s olakšanjem sam odahnula. Konačno nema
tepiha. Žurno sam izula cipele i stavila ih uz ostale. Ako
sam proteklih dana nešto naučila, to je da izuvanje ostavlja
dobar utisak, ali ako je tepih prljav, ipak obavezno treba
ostati u cipelama.

„Izvini, matori!“, razlegao se prigušeni glas iz sobe u koju
se ulazilo odmah iz hodnika. „Ceo sat sam pokušavao da je
izbacim iz stana, a da pritom ne ispadnem šupak. Ali neki
prosto ne razumeju ni najjasnije nagoveštaje...“

Vau. Izgleda da je ovo neki baš fini lik.

Glas je postao jasniji: „Za razgledanje stana smo se dogo-
vorili prilično na brzinu, dobro je što smo ipak našli vreme-
na.“ Čula sam kako se približava. Koraci su mu odjekivali po
laminatu. „Ako nekad dovedeš neku ribu, ja ću te poslednji
osuđivati. Bar dotle, dok ...“

Gospodin Vajt se pojavio na vratima. Oboje smo zastali
otvorenih usta, a ja sam glasno uzdahnula.

Prvo sam zapazila njegov torzo. Go, ravan stomak prepun
mišića. Drugo su bile tetovaže. Nenamerno sam iskrivila
glavu i posmatrala crteže mastilom na njegovoj preplanuloj
koži. Baš glupo što nisam imala naočari. Natpise na njego-
vim podlakticama mogla sam da vidim samo rasplinuto, a
nisam imala pojma šta bi trebalo da predstavljaju prsteni
koji mu se uvijaju oko bicepsa.

Sveta majko božja.

Nakašljao se i to me je trglo iz transa.

„Šta ti, kog đavola, tražiš ovde?“

Zurila sam u njega, potpuno zbunjena. Nije bio mnogo stariji od mene, najviše godinu ili dve, i imao je tople oči boje karamela, obraze obrasle tek izniklom bradom i frizuru koja je bila duža gore nego sa strane.

Naposletku sam uspela da progovorim. „Došla sam da pogledam stan. Razmenili smo mejlove“, reči su mi zvučale nekako previše brzo i uzbuđeno.

Gospodin Vajt – u svojoj glavi još uvek sam ga zvala tako, mada sam bila potpuno svesna da je to totalno glupo – iskrivio je glavu i nepoverljivo me odmerio.

„A. Harper...“, tiho je promrmljao. Izgleda da mu se zatim nešto pokrenulo u glavi. Odmerio me je od glave do pete, a onda mu se lice smrklo i polako je odmahnuo glavom. „Ne.“

Ne? Kako to ne? Zbunjeno sam mu uzvratila kritički pogled i spremila se da odgovorim, ali on je ponovio: „Ne.“

„Kako to mislite, ne?“ Skrstila sam ruke na grudima. „Naravno da smo razmenili mejlove!“

„Mora da je bio nesporazum. Ti se sasvim sigurno nećeš useliti ovde“, rekao je i okrenuo mi leđa. A onda je nestao u pravcu... Nisam imala pojma u kom pravcu jer mi na kraju krajeva uopšte još nije ni pokazao glupi stan! „Umećeš sama da izadeš“, doviknuo mi je preko ramena.

Ponovo sam zinula. Ostala sam bez reči.

Tip je naprosto nestao. Ostavio me je da stojim u njegovom hodniku i nije mi pružio priliku. Nisam mogla da prozborim ništa čime bih se izborila za svoje pravo da razgledam ovaj stan. U poslednjih četrdeset osam sati doživela sam neverovatno mnogo sranja, ali ovo ovde... Ovo je bio vrh.

U glavi mi je nastao kratak spoj, a iz grla mi se razleglo frustrirano pištanje. Marševim korakom sam krenula za gospodinom Vajtom.

„Ej!“, ljutito sam povikala i uletela u prostoriju koja je delovala kao svetla, prijatna dnevna soba. Kreten je zastao u hodu i okrenuo se ka meni. Ljutito se namrštio. „Ne možeš prosto da me izbaciš napolje a da mi nisi ni pokazao stan!“

Čuđenje je blesnulo u njegovim toplim smeđim očima, koje baš nikako nisu pristajale uz hladno držanje koje se trudio da pokaže. „Mogu, i te kako.“ Sada je on skrstio ruke na grudima, pa sam videla još više natpisa na njegovim podlakticama. U ušima mi je ponovo odjeknulo ono ogorčeno frktanje koje je moja majka ispuštala kada je smatrala da je nešto apsolutno užasno. „Ne, ne možeš. Dogovorili smo se preko mejla, majku mu! Pozvao si me da dođem i razgledam stan, a sad hoću bar da vidim sobu i da probam da te ubedim da bih bila dobra stanarka.“ Mnogo sam se trudila da ne ostanem bez daha. Ali nije mi baš uspelo.

Onaj kreten je podigao obrvu i prezrivo me pogledao. „Kao što sam rekao, u pitanju je nesporazum. Mislio sam da si muško. Ali ti to definitivno nisi.“ Ponovo me je prezrivo pogledao od glave do pete. Tražim sustanara, a ne *sustanarku*. Tu reč je bukvalno ispljunuo.

Zazvonila su mi sva zvona za uzbunu. Ostali obilasci stanova bili su loši, ali ovo je sve prevazišlo.

„Da li je tebi uopšte jasno šta sam ja sve doživela prethodna dva dana?“, počela sam, dok mi je pritisak sve više rastao. „Neki tip koji je u kuhinji sedeo u potkošulji pitao me je koju veličinu brushaltera nosim. Tip u prljavoj potkošulji. Tripot su od mene kao kiriju tražili seksualne usluge, jednom su hteli da me angažuju kao dadilju, a dva puta sam jedva sprečila da se moji potencijalni sustanari ne potucaju

pred mojim očima!“ U međuvremenu sam baš počela da vičem, ali nisam ni pomišljala da spustim glas. Toliko sam poludela da nisam više mogla da prestanem. Da sam samo znala gde se u ovom prokletom stanu nalazi kuhinja, odjurila bih u nju, dograbila tiganj i odalamila ovo arogantno đubre po glavi – kao što sam to nedavno videla da radi Zlatokosa u *Diznijevom* filmu. „Bila sam u sobama čiji su zidovi potpuno pocrneli od buđi. Obišla sam stanove koji su toliko prljavi da se pod i ne vidi. Najozbiljnije – ponekad nisam znala da li stojim na tepihu ili na nečemu drugom. Bila sam u stanovima koji su toliko bazdili na vutru da sam se uradila od samog mirisa.“ Prišla sam mu korak bliže i zabacila ramena. „Potpuno mi je usrano krenulo ovde u Vudshilu, *matori*. I zato nemoj da mi pričaš da prosto treba da se gubim. Hoću da vidim tu tvoju posranu sobu!“

Više me nije gledao nepoverljivo, već naprosto samo ravnodušno. Kao da upravo trošim dragocene sekunde njegovog vremena.

„Baš zato i neću cimerku“, rekao je potpuno mirno. „Uopšte mi ne treba sve to beskrajno brbljanje i žensko emotivno smaranje.“

Adrenalin mi je projurio kroz telo takvom brzinom da su mi ramena zadrhtala. Verovatno nije bilo baš pametno što sam tipa zasula svojim problemima. Ali nekad čovek prosto ne može da prestane da govori kad sve hoće da izađe iz njega.

„Jesi li gotova, ili moram da slušam još? Ako jesi, rado bih nešto obukao“, mirno je nastavio, a njegova ravnodušnost me je još više razbesnela.

„Lepo“, kazala sam sva zadihana, okrenula se na peti – i odmah zatim se sapslela o stojeću lampu. Opsovala sam. Glasno. Pre svega zato što sam ga iza svojih leđa čula kako se smeje. Glas mu je bio dubok, što bi mi se kod svakog drugog

muškarca verovatno dopalo. Ali ne i kod ovog arogantnog, uobraženog đubreta. Dok sam izlazila, čula sam kako mu zvoni telefon. Neka melodija *Fol aut Boja*. Kreten se, dakle, još i razume u muziku. Ponovo sam osetila impuls da ga izgrebem kao mačka. Verovatno bi trebalo i da nabavim neku macu kao ljubimca. Još nikad u životu nisam se osećala tako povezano s nekom životinjom.

Dok sam ponovo navlačila sandale, u očima su me pekle suze besa. Nisam htela da se vratim u Denver, u život koji je bio sav veštački – poput plastike.

Cela moja ličnost bila je fasada, koju je moja majka podigla u skladu sa svojim željama. To mi je postalo jasno pre tačno tri godine – onog dana kad sam na sopstvenoj koži iskusila koliko daleko je zapravo sposobna da ide. I kada se moje poverenje u nju najpre uzdrimalo, da bi se naposljetku razbilo na hiljade komadića. Verovala sam da bi me moja mama uvek zaštitila. Ali ona je umesto toga samo održavala privid i samo me je tovarila lažima, koje više nisam mogla da podnesem. Otada ništa više nije bilo kao pre.

S mukom sam progutala pljuvačku i pokušala da oteram neprijatne misli iz glave.

Pošto su u međuvremenu i ruke počele da mi drhte od adrenalina, ovog puta mi je trebalo više vremena da zakopčam sandale. Čula sam kretenov prigušeni glas. Izgleda da je telefonirao. Posle nekoliko sekundi glasno je opsovao. Ponovo sam čula zvuk njegovih bosih stopala po podu dok je išao kroz hodnik. Majku mu, što sam morala da obujem baš ove sandale? Bolje bi bilo da sam uzela neke koje se brzo svlače i oblače.

„Ej“, razlegao se njegov glas iza mojih leđa. Ostavila sam desnu sandalu otkopčanu i polako se uspravila.

„Šta je?“, izdrala sam se, besno ga gledajući.

U međuvremenu je obukao tesnu majicu marinskoplave boje, koja se zategla na njemu. Ponovo je prekrstio ruke na grudima i pogledao me namrštenih obrva. „Moj drugi kandidat je upravo odustao“, rekao je i podigao ruku u kojoj je držao smartfon.

„Aha“, rekla sam nezainteresovano i gurnula ruku u tašnu da potražim ključeve automobila.

Glasno je uzdahnuo i lupkao nogom po podu sve dok nisam imala drugog izbora nego da ga ponovo pogledam.

„Moraćemo da utvrdimo pravila“, započeo je nakon izvesnog vremena, zažmirivši kao da hoće da me skenira.

„Pravila? A za šta to, ako smem da pitam?“ Strpljenje me je stvarno izdalo. Htela sam samo još da se vratim u hostel i da se krčkam u samosažaljenju sve dok se ne priblerem dovoljno da bih pogledala nove oglase. Trenutno me baš uopšte nije zanimala priča nekakve neljubazne budale.

„Za tebe. Ako hoćeš tu sobu, postoje pravila koja moraš da poštuješ.“ Rukom je napravio pokret koji je verovatno trebalo da deluje kao da me poziva da pođem za njim i odvukao se nazad u dnevnu sobu. Kao da bih ja sada pošla!

„Neću tvoju posranu sobu!“, povikala sam za njim, a onda sam se sagla i najzad zakopčala i drugu sandalu. U do vratku se pojavila njegova glava. Prošao je rukom kroz kosu. „Slušaj, treba mi kinta i nisam više raspoložen da tražim. Ljudi me stalno ispaljuju.“

„Pitam se samo zašto...“, zarežala sam.

Nije na to obratio pažnju. „A tebi je hitno potreban stan. Dakle, prestani da se prenamažeš i dođi da pogledaš sobu.“

Zinula sam da mu odgovorim, ali kretan je već nestao u dnevnoj sobi, i ne sačekavši moju reakciju.

Zapravo sam htela da izjurim napolje i da zalupim vrata za sobom. Ali ipak sam zastala. Ako hoću da budem iskrena,

već i ovaj hodnik i dnevna soba bili su lepši od svih stanova koje sam juče i danas videla – a prilično sam sigurna i da bi mi bilo prijatnije da semestar započnem ovde, a ne na klupi u parku. Neće mi ništa škoditi da malo pogledam sobu. Koliko god da je tip bio bezobrazan – danas sam već toliko puta progutala ponos da mi neće smetati da to uradim još jednom. „Pa dobro.“ Nisam se potrudila da opet izujem sandale, već sam pošla pravo u dnevnu sobu. Sada, kad sam se smirila, mogla sam stvarno da procenim kako je prijatno nameštena. Ogromna sofa, u obliku slova U, s nekoliko jastučića stajala je u sredini prostorije. Ukoso iza nje više velikih prozora, a iza njih verovatno balkon. Desno se nalazila otvorena kuhinja, sa šankom i velikom radnom površinom. „Dnevnu sobu si već videla, tamo pozadi ti je kuhinja. Ovo je kupatilo“, rekao je kreten dok smo išli kroz dnevnu sobu. Rukom je nejasno pokazao u pravcu poluotvorenih vrata, kroz koja sam bacila pogled na svetloplave pločice i veliku kadu, pre nego što sam se zaustavila pred poslednjim vratima.

„Evo je. Nije naročito velika, ali ipak je bolja od studentskog doma.“

Pritisnuo je kvaku.

Zadržala sam dah i ušla u sobu.

Soba je stvarno bila mala. Možda trinaest kvadratnih metara, ali zidovi bež boje i prozor kroz koji je ulazilo poslednje dnevno svetlo činili su je lepšom. Po prostoriji se videlo da u njoj niko ne živi – tu su se nalazili samo jedan pisaći sto, jedna bela stolica koja se okreće, mala polica i krevet, sve potpuno prazno. Pri pogledu na umrljani dušek namrštila sam nos. Više bih volela da ne znam šta se sve na tom komadu nameštaja dešavalo.

„Ništa se ne brini, Itan će doći po svoj krevet“, rekao je kreten, klimnuvši glavom u pravcu već spomenutog komada

nameštaja. „Pisaći sto i policu možeš da zadržiš, ako ti se sviđaju.“

Polako sam klimnula glavom i otrgla pogled od kreveta. I u ovoj sobi je na podu bio svetli laminat. Podigla sam glavu i proučila svaki kutak, tražeći makar i najmanji nagoveštaj vlage. Činilo se da je sve u redu.

Tamo preko ću moći da učim. A kad krevet ode, postaviću sofú koja se rasklapa kako bih uštedela na prostoru. Već sam zamišljala lepi prekrivač kojim ću je prekriti. I nizove lampica! U ovu sobu idu nanizane lampice!

Mama ih je oduvek mrzela jer je mislila da deluju jeftino i jer se nisu slagale s ostatkom nameštaja koji je pažljivo birala. Pored toga, uvek me je opominjala da sam prestara za takve detinjarije, a kad sam ih jednom ipak potajno kupila od džeparca, rekla je našoj služavki da ih odmah baci.

O da, okačiću te lampice! I napuniću celu sobu stvarima koje ranije nikada nisam mogla da imam jer nisu odgovarale majčinim predstavama.

Baš kao što njenim predstavama ne bi odgovarao ni ovaj lik, prošlo mi je kroz glavu. Verovatno bi već pri pogledu na njega dobila srčani udar. Ili bi povratila. Pri pomisli na to skoro da sam morala da se nasmejem.

„Uzeću sobu“, kazala sam bez oklevanja. Okrenula sam se ka njemu i na trenutak sam osmotrila zamišljen izraz njegovog lica. A onda mi je pogled skrenuo ka natpisima na njegovim podlakticama, i ... pa da, mama bi se sigurno izvrnula na mestu. Osim činjenice da će mi ova soba pružiti krov nad glavom, to je stan činilo utoliko privlačnijim.

„Još ne znaš pravila“, upozorio me je, a oči su mu sada svetlucale kao da ga sve to zabavlja.

„Hajde, reci mi“, kazala sam i okrenula se ukrug. Ni u jednoj od soba koje sam razgledala nisam imala osećaj koji

se upravo sada širio u meni. Instinktivno sam osetila da ću se ovde osećati dobro. Bez obzira na pravila kojih bi morala da se pridržavam.

Gospodin „Neće-mi-ni-u-kom-slučaju-ući-žena-u-stan“ polako je prišao pisaćem stolu. Oslonio se o njega skrštenih ruku. Njegov stav više nije delovao provokativno, već skoro odbrambeno.

„Kao prvo“, počeo je i podigao prst, „nećeš me gnjaviti svojim ženskim sranjima. Zbole me šta se dešava u tvom životu, dakle, molim te, ne nameći mi svoje društvo. Neće biti nikakvih devojačkih druženja na mom kauču, ja odlučujem šta se gleda na televiziji i nećeš da mi dolaziš sva u suzama i da mi plačeš na ramenu.“

„Mogla bih s tim da živim“, mirno sam odgovorila.

„Kao drugo“, mirno je nastavio, „ćutaćeš ako dovedem neku ribu. Nije mi potrebno da u sopstvenom stanu moram nekome da se pravdam.“

„Ma svejedno mi je šta ti radiš, i s kim“, ispalila sam kao iz topa, ali sumnjičavo sam pogledala ka vratima. Njegova soba se, doduše, nalazila na suprotnoj strani stana, ali otkud znam koliko je glasan. Namrštila sam se. Nadam se da neću morati da slušam ako s nekom radi one stvari.

„A kao treće“, ustao je od pisaćeg stola i nagnuo se nad mene. Bio je nekoliko santimetara viši, tako da sam morala da zabacim glavu da bih pogledom uzvratila na mračan pogled očiju boje karamele. „Potpuno mi je svejedno koliko ti noge izgledaju seksi u tom šorcu.“

Vrelina mi je udarila u obraze, ali nisam ni trepnula.

„Nas dvoje se ni pod kakvim okolnostima nećemo smuvati. Dakle, ne nadaj se. Jesi li me razumela?“

Njegov duboki glas prohujao je nada mnom, a njegov dah mi je zagolicao slepoočnicu. Odmah sam osetila neko

golicanje u stomaku, koje nije imalo nikakve veze s glađu, a koju sam postepeno takođe počinjala da osećam. Prijatno je mirisao – na mešavinu aromatičnog gela za tuširanje i pepermintu. S obzirom na ovu iznenadnu blizinu, trebalo mi je nekoliko sekundi da shvatim šta je upravo rekao.

„Žao mi je ako to vređa tvoj ego“, suvo sam odgovorila, „ali svoju potrebu za nevaljalim dečacima zadovoljila sam još pre nekoliko godina.“ Što je i bilo istina. Nisam planirala da u dogledno vreme počinjem išta s nekim likom.

S tim nije računao. U očima mu je zatreperilo iznenađenje, a zatim je protrljao lice i uzmakao jedan korak od mene.

„Pa onda, želim ti srdačnu dobrodošlicu u Kaza de Vajt.“ Pružio mi je ruku. „Ja sam Kaden.“

Na trenutak sam bila potpuno zbunjena. A onda sam razrogačila oči i uzbuđeno poskočila. „Znači li to da sam dobila sobu?“, zaskičala sam.

Kaden je iskrivio lice. „Već kršiš prvo pravilo.“

Odmah sam prestala da skakućem i snizila sam ton glasa na visinu koja odgovara ljudskom biću. „Izvini. Ja sam Ali.“ U međuvremenu mi je novo ime klizilo s usana glatko kao buter. Verovatno zato što sam se tako predstavljala već i tokom prethodnih razgledanja stanova.

Prihvatila sam pruženu ruku. Dlan mu je bio topao i hrapav. Munja koju mi je ovaj stisak ruke odaslao u stomak pogodila me je potpuno nepripremljenu.

Baš kao i golicanje koje se proširilo čitavim telom kada je Kaden počeo palcem da kruži po mojoj nadlanici. Odmah sam istrгла prste i ogorčeno ga pogledala.

„Samo sam hteo da vidim da li si razumela treće pravilo.“

Sa samozadovoljnim kežom na licu zabio je obe ruke u džepove.

Prezrivo sam frknula. Lik je, doduše, zgodan, ali ipak nije baš tako neodoljiv. Takozvana pravila su mu smešna i nepotrebna. Više puta sam protrljala nadlanice da bih oterala ono golicanje. Majku mu, što ima tople ruke.

„Dakle, kad mogu da se uselim?“

Kaden je slegnuo ramenima i okrenuo se ka vratima. „Pošalji mi kiriju i polovinu kaucije, pa je soba tvoja.“

Svoj ples oduševljenja izvela sam tek kad sam napustila prostoriju.